Hořký román

Napsal Karel Leger.

Emilie zatím krásnýma nahýma rukama, s niehž volné rukávy se svezly, pověsila se na hrdlo svému choti, přivinula se těsně tak, že cítil teplé tělo její, s čarovným úsměvem líbala jej na hrdlo, do tvrdých vousů. Mimovolně povoloval, sehnul hlavu, aby dosáhla sladkými rty na jeho tvář. "Čeho se bojíš?" můj drahý?" do ucha mu šeptala. "Budu ode dneška šetřit, uvidíš! Sama ušetřím víc, než bude třeba! Jen zachraň bratra, nenechávej ho padnout, znáš nejlépe, co by to znamenalo pro celý jeho život! A on je mladý, může se polepšit! Jistě, polepší se —!" A potom se přitulila ještě těsněji, ještě sladčeji šeptala mu do ucha: "Taky já se polepším! Budu hodná, uvidíš! Nebudu tě nikdy víc zlobit! Budu tě mít ráda! Budu tvou otrokyní! Jenom teď mne neoslyš!" Místo vykřičníku byly polibky.

"Boží trest na mne! Boží trest!" volal tajemník, oči jeho zvlhly. "Tací dva synové: jeden zločinec a druhý —" Odplivl, nedořeknuv. "Takovou hanbu všemu rodu našemu připravit! V našem rodu byli poctivci! A náhle jako když ďábel poctivou krev otráví! Jak se to stalo? Kde se vzala ta zkažená krev? Pro několik mizerných set zničit se na věky. Oh, Emile Emile, cos mi to učinil?!" Najednou beze všeho přechodu z bezmezné zuřivosti rozlítostnil se, a slzy proudem vyhrkly mu na zvětralé tváře, zavzlykal. Stárnul, stárnul patrně! —

Emil ztrnule díval se na hodiny, jak ručička pomalu, neznatelně se otáčí. Bylo sedm hodin. Stranou šlehl očima po doktorovi — ah, ten byl zardělý do tmava, na čele vyvstaly mu drobné krůpěje potu. Roztál pod polibky.

Za půl hodiny odcházel Emil, odnášel, čeho potřeboval. Vesele, s očima jasnýma, s hlavou vztyčenou, s úsměvem na rtech odcházel. Sestra doprovázela jej přes práh, objal ji, políbil, zašeptal: "Díky!" Tajemník otíral zavlhlé oči. "Lehkomyslník! Lehkomyslník! Do bahna upadne, čest i dobré jméno zahubí!" hučel. "A hle: tu jde a hvízdá si!" Doktor nemluvil, byl bledý jako smrt, žluté skvrny zřetelně vyvstávaly na chorobné jeho pleti.

Volným krokem odešel Emil do záložny. Za chvíli přišel ředitel Ryneš, dnes byl ještě dřevěnější, než obyčejně, hlavu zlomil do zadu, díval se přes špičku vlastního nosu a, vyhrnuv dolejší ret, odfukoval nahoru. Účetního ignoroval, jakoby ho neviděl a neslyšel. A Emil dnes byl tak kousavě vtipný, Žertoval, anekdoty vypravoval — ředitel nic — neslyšel.

O deváté přišla komise, členové výboru, revisoři účtů. Suchý Verner s jízlivým pohledem pod bílým nachmuřeným obočím stál, ruce založiv na prsou, jakoby čekal, až mu pokynou, aby pronesl smrtící úsudek. Byl přizván jako znalec. Emil přívětivě se naň usmál, podával pánům ruku, vyslovil své potěšení. Páni výboři se červenali. Dva tři s ním ještě předevčírem pili šampaňské, tykali si s ním. Professor Doubrava celý ztrácel se do země, neosmělil se k Emilovi pohlédnout, jenom barevným šátkem čelo otíral. Kdosi zajíkavým hlasem vysvětlil, proč přicházejí — Emil zdvořile se poklonil, odevzdal klíč od pokladny, snesl potřebné knihy, konečně sám se poroučel, aby nijak pánům v revisi nepřekážel. Vesele odešel, ještě na prahu zapálil si cigaretko. Nic si z toho nedělal, že na ulici jakoby se bylo do rána ochladilo. Kdo ho potkal, mrazivě se po něm ohlédl, dobří známí jakoby Emila neznali, postřehl toho mnoho, jak se schovává za roh ulice či do průjezdu, aby se s ním nemusil sejít. V Kumárově už věděli, že se něco děje. Jenom agrárník Odřimez přešel schválně s druhé strany, aby mohl Emilovi podat ruku, hlasitě mu křiknout "na zdar!" Což? On, Odřimez, pil-li s účetním, pil za své peníze, ne za cizí jako městští páni! Ale přece potom ruku, kterou Emilovi podal, otřel o kalhoty.

Emil nepospíchal, bavilo jej to všechno, ano, lichotilo mu poněkud, že jde tady ulicemi města jako netvor obludný, před kterým dobří lidé se rozprchávají, že služky u kašen naň prstem ukazují, a policejní revisor zastavil se nedaleko a hledí za ním v nejistotě, nemá-li snad pokynout strážníkům, aby jej zatkli.

Drze díval se i do oken, za záslonami všady viděl zvědavé oči. Oči, které se naň smávaly. U Vrbů okna byla zastřena, slečna Berta dnes stůně. Emil ušklíbl se jedním koutkem úst. —

O šesté hodině večer teprve revise byla skončena. Páni revisoři otírali spocené tváře i čela, oddechovali. Nějaký radostný úžas hleděl z očí všech, tak zhloubi duše oddechovali. Professor Doubrava prešlapoval na krátkých nohou, mačkal víčka oční, aby radostné nadšení nepřekypělo slzami. Jenom Verner stál tu jako zkamenělý nad poslední knihou, opíraje se hubenýma rukama o stůl, nespouštěl z konečných číslic oči, ústa, obrostlá krátkým šedivým strništěm, se pootevřela, bylo vidět řídké vykotlané zuby.

"Pokladna souhlasí!" řekl kdosi.

"Všechno v pořádku!" zvolal třesoucím se hlasem professor, a slzy opravdu mu vyskočily na tváře.

Verner zavrtěl hlavou a prudkým bouchnutím zavřel knihu. "Přišli jsme pozdě!" zahučel zlostně.

Nikdo ho nedbal, páni najednou radostně se rozpovídali, všichni věděli prý předem, že revise takto dopadne, bylo to jen bezdůvodné podezření zaujatého nepřítele, nemělo se vůbec dbát planých pověstí a klepu. Čím si účetní zasloužil takovou nedůvěru?

Ředitel Ryneš stál opět s hlavou zlomenou do zadu, koukal přes špičku nosu a odfukoval nahoru, ale v mozku vrtala mu záhada, jak to vlastně jest — když v posledních několika dnech několikrát s Vernerem soukromě zkoumali knihy, nalezli nesprávnosti a dnes — všechno v pořádku! Hm!

"Kam spěcháte?" optal se Verner professora Doubravy, který jej předhonil, skákaje krátkýma nohama po schodech záložny.

"Běžím Emilovi zvěstovat výsledek!" volal professor, mávaje modrým šátkem.

Verner se zamyslil. "Půjdu s vámi," řekl. Chtěl vidět Emila v té chvíli, až se mu oznámí, že je vše v pořádku, podívat se účetnímu do tváří — — "Měla být revise hned! včera! na místě!" huboval cestou, "ale to u nás všechno tak po sousedsku liknavě chodí, samé ohledy, na pravo na levo, aby žádné pohoršení se nestalo, nejlépe všechno potichounku zamazat, ututlat — chachacha!" řeřavě se zasmál. "Jde-li se na zloděje, dá se mu čas, aby se připravil, by se vysmekl — hezky pomaličku, aby se nelekl —!"

Pan professor, jakoby neslyšel, radostným rozčilením poskakoval Verner dusil se hořkým vztekem. Syčel: "Tak! Vysmekl se, lišák! Pomohli mu rozvázat smyčku na krku! Kdo? Eh, kdo! Snad tatík, snad z obecní pokladny vzal a donesl synáčkovi, aby zamazal, co kde chybí! Jak? Nevěříte? U nás každý krade, nekrade jen ten, kdo už nepotřebuje, anebo je tak hloupý, že nedovede!" Zlostný smích bublal mu v hrdle.

Řekli jim, že pan účetní je v zahradě, v pavilonu. Professor otevřel dveře (ještě scházelo v nich sklo), Verner rychle vklouzl za ním, aby žádná změna v Emilově tváři mu neunikla. Ale oba se zarazili, professor v rozpacích couval opět až za práh. Uvnitř byl Emil — ale ne sám, pyšná krasavice s rudými rty, s černýma žhoucíma očima byla s ním, knihu nějakou prohlíželi.

"Paní Štajnerová!" překvapen polohlasem vydechl Verner.

"Čeho si přejete, pánové?" trochu nevrle se obrátil Emil.

Professor postoupil o krok, radostné nadšení opět jej přemohlo, zamával rukama. "Všechno — všechno v pořádku!" přeskakujícím hlasem zavolal. Emil se jen usmál jedním koutkem rtů, nic více Verner neviděl.

V té chvíli paní Štajnerová nějaký arch položila na stůl. "Smím tedy, pane účetní, apellovat na vaši dobročinnost?" řekla jasně, beze všech rozpaků, byla však zarděna až do vlasů a zoubky zaťala v ret.

Emil velmi dvorně se poklonil. "Zajisté!" odvětil. Byla to subskripční listina pro zřízení sirotčince.

Na archu, na prvním místě pode psána byla Adela Štajnerová 200 zl. Emil vzal péro, se zdvořilým úsměvem upsal stejný obnos a pak obrátil se k oběma pánům s ironickým vyzváním: "Je libo, pánové, také něčím přispět k dobročinnému účelu?" A s jedovatým úsměškem podíval se Vernerovi do očí. Pan professor zatím uvažoval, že zde v pavilonku čpí stejná voňavka, jakou jeho Kateřinka napouští své šatečky. — —

Dnes páni v plzeňské pivnici seděli jako bez ducha, nějaká nejistota tížila všechny. Vlastně nevěděli proč, nebo byli snad něčím vinni? O výsledku revise dosud nikdo nic určitého se nedověděl, během dne rozkřikla se pověst, že zpronevěřeny strašlivé tisíce, na okamžik zavládla panika, ale brzo vrátila se opět rozvaha. Čekáno na výsledek. Páni seděli zadumáni, pivo nechutnalo. "Já to tušil!" řekl jeden. — "Tušil! Bylo to jasné jako den!" se zachmuřeným pohledem dokládal druhý. Zacinkla někde sklenice, dým doutníků válel se pod stropem. Sedlák Odřimez vtipkoval — protiva! — sliboval, že sám dnes šampaňské zaplatí. Což jemu bylo, neměl v záložně ani grošc!

V osm hodin otevřely se dveře, vešel Emil, s přátelským úsměvem jako vždy klonil se vlídně na všechny strany. Vytřeštěné oči se k němu upíraly, mimovolně sehovával každý ruce, ano, pan lékárník, vedle kterého si Emil sedal, odšoupl stoličku. Ale v tom okamžiku — bůh ví kterak — jakoby pruvanem z ulice sem vlíkla určitá zvěst: "Vše v pořádku!"

Vytřeštěné oči zasvítily radostným úsměvem, ruce se objevovaly a zatřepetaly na pozdrav v celém chomáči kolem Emila, nestačil pravici svou podávat, přijímat gratulace i polibky. Zase jednou ho na ramenou nosili, ačkoliv to neměl rád. Dlouho přes půlnoc veselili se. —

V tu dobu doktor Kalvoda neklidně přecházel po své pracovně. Cítil ochablost všech sil, únavu blízkou mdlobě, a spánek přece ho míjel. Zavřel-li oči, viděl ve tmě jiskry padat, ve spáncích bušila krev. Rozsvítil lampu, snažil se číst, ale písmenky mizely v mlze. Sedě v pohovce, naslouchal tikání hodin, hleděl v temný kout, nějaká tíha hrozná ležela na jeho hlavě, na prsou, i myšlenky drtila, rozplývaly se pod ní. Najednou mrazivé zachvění projelo mu celým tělem až v samé konečky prstů. Malá ručka lehce spočinula mu na rameni, aniž by se obrátil, uhodl, kdo vešel. Emilie v lehounkém bílém oděvu; jak z lože vyskočila, bosa, s rozpuštěnými vlasy, které voněly fialkami, naklonila se k němu. Cítil objetí teplých hebounkých paží — zavřel oči.

"Co je ti? Co tě trápí?" šeptala. Jako dítě stulila se mu na klín, hladila a líbala jej po vlasech i po tvářích, až vyloudila úsměv na jeho líce. Nechal se líbat, měl pocit, jakoby ze žil mu krev vyssávala horkými rty. A přimhouřenýma očima díval se na ni, na rozhalenou šíji, na obnažená ramena. Pozoroval její pleť, nebyla svěží, nebyla bílá, ošklivé skvrny viděl po ní. Emilie uměla je dovedně zbarvit, zapudrovat, dodat pleti mladistvého lesku, ale teď v noci nepomyslila na to. Její tváře byly svraštělé, některý zub chyběl, obočí téměř zmizelo, i vlasy byly prořídlé. Díval se na ni — och, ovšem, jemu jevila se jinak, nežli cizímu zraku, pro jiné byla krasavicí rozmilou, svěží, půvabnou, jenom on, choť, znal ty skvrny, ošklivé, žluté skvrny na uvadlé pleti. Pod prsty cítil její rozměklé, nepružné rámě. Jak jinak jevila se mu — kdysi! Zachvěl se. A přece ji miloval. I tak — s těmi skvrnami, s tělem schátralým, toužil po ní, miloval ji slepým pocitem, jako ten, kdo se napil očarovaného nápoje, a chvěl se divným rozčilením, byla-li mu blízko. Sevřel ji v rukou. "Udusíš mne!" šeptala mazlivě. "Blázínku! Však vím, co ti nedá spát. Několik těch set, které jsi Emilovi půjčil. Čeho se bojíš? Vždyť ti je vrátí —!"

"Jak? Odkud?" usmál se choť trpce.

"Fi! Ošklivý!" durdila se, "čím si hlavu lámeš! Nechci, abys na to myslil! Hlouposti jsou to, vměšná nepatrnost! Budu šetřit — ušetřím to sama. Prodám své zlato, své prsteny, náramky — Ty jsi vzdychl! Nezapírej! Ty se bojíš!" skorem zlostně pravila.

"Peníze ony jsou složeny pro nezletilou jakousi Annu Slavíkovu, dnes či zítra musím je vyplatit," vysvětloval stísněně, ale Ema jen odpověděla rozpustilým smíchem.

"Čeho se bojíš? Najdou se vytáčky, průtahy — nač bys byl advokátem? Všechno bude dobře!" těšila jej. "A nemysli na to! Na mne mysli! Hněvám se na tebe! Necháš se líbat, necháš se objímat, a sám jsi chladný jako led! Opravdu tě mé objetí nerozehřeje?" Přitiskla se k němu úže teplým tělem, líbala jej sálajícími rty, a on opětně cítil, jakoby mu krev ze žil těmi polibky vyssávala. Sladká mdloba se ho zmocnila, zbavila jej síly, vědomí. Viděl, jak Emilie hlavu odklonila, aby zhasila lampu na stole. Tma všechno zatopila. —

Prošel druhý den. Doktor Kalvoda chodil rozechvěn, jeho rty zesinaly, kreil nevědomky hlavu a ohlížel se v pravo i v levo, jakoby čekal, odkud z nenadání rána dopadne. Jak nahradí peníze, které (dlouho nemohl najít pravé slovo), které vzal, aby bratra své ženy zachránil? Nevydržel pracovat, z prstů vypadávalo mu péro, rozechvěn vstával, prudce přecházel, nachýlen jako pod hroznou tíhou. Z kouta písárny hleděl naň Evžen kousaje konce držátka. Byli se chéfem v kanceláři opět sami dva, doktor dávno propustil druhého písaře ze šetrnosti, doufaje, že všechno sám zastane. Přicházeli klienti, odcházeli. Ozvalo-li se zaklepání na dveře, otřásl se doktor a s vytřeštěnýma očima, se zatajeným dechem čekal.

A přece, zdálo se mu, nebyl obnos tak přílišný. Několikráte chytil tužku, počítal. Vypůjčit! kmitlo mu hlavou. Kde však? Ze dřívější doby zbyly mu dluhy, ničeho z nich neuplatil, věřitelé stávali se časem netrpělivými — kde by měl hledat najednou nový úvěr? A — nechtělo se mu nikomu říkat! Vždyť by na něm každý poznal, proč se dluží. Ne! Čekal, odkládal rozhodnutí — nevěděl, nač čeká, v co doufá, jestli v zázrak nějaký, v nějakou šťastnou náhodu. Čekal — ránu. K večeru vstoupil Verner. Doktor přeslech tentokráte zaklepání, vyskočil zděšeně, když najednou stál už před ním s tou svojí sesehlou, nepřívětivou tváří, s bodavýma očima a zlým úsměvem. A neměl přece ani tušení, proč Verner přichází! Sotva jej přivítal.

Verner mnul ruce, hovořil o počasí. Doktor nijak nemohl si vysvětlit, proč nějaká úzkost sevřela mu srdce. Co by tu Verner chtěl? Jistě lhostejného cosi, možno nějakou právní radu hledá — Najednou vytasil se s listinami, byl splnomocněn vyzvednout peníze pro nezletilou Annu Slavíkovu. To byla ona rána! Doktor Kalvoda cítil ji v čele. "Prosím!" řekl Verner, klada listiny na stůl. Doktor je vzal, prohlížel, byly správny. "Proč se vám tolik třesou ruce, doktore?" zeptal se host.

"Ruce?" bezmyšlenkovitě opakoval doktor. "Nevím." Složil opět listiny. "Račte přijít zítra, ano?" Divil se, že pronesl to hlasem docela klidným. Ale očí nezvedl.

"Co teď? Co teď?" hovořil k sobě v duchu doktor, přecházeje rozechvěn nejistým krokem. Evžen přikrčený za svým stolkem hleděl naň, pozoroval každé jeho hnutí. Hrýzl zuřivě držátko péra, čelo stáhlo se ve hluboké vrásky.

Beze slova vyběhl doktor posléze ven, z kanceláře, dusilo jej cosi pod střechou. Dlouho do noci bloudil toho dne — pamatoval se, že u několikerých dveří stanul. Sahal již po klice, aby u toho onoho přítele požádal o pomoc — a neotevřel. Neměl síly. Zdálo se mu, že je vše marno. Každý pozná na něm, co se stalo. Je ztracen.

Z rána vysílený bez myšlenky čekal. Hleděl na dveře, aniž by očí odvrátil. A nevěděl, co řekne. Zase přeslechl klepání, ale viděl, jak dveře se otvírají, jak vchází Verner s protivným úsměvem, blíží se k němu. Advokát nepovstal, nešel mu vstříc, bál se, že by zavrávoral. Bůh ví, proč počítal, kolik kroků udělá Verner ode dveří až k jeho stolku.

Pan Verner mnul ruce, zahovořil o počasí, s úsměvem vyložil mu listiny. Advokát bral jednu po druhé, hleděl do nich, neviděl však písmeny. Vynaložil poslední zbytek síly, aby pronesl: "Račte přijít zítra — zítra dojis —"

Povšechná slabost.

Zlenivělost jater, nezáživnost, vleklá zácpa a nestravnost velice seslabují nemocného. Abyste napravili tyto nepořádky a tak zamezili jejich další vývin a posílili celou soustavu, berte

Severův Životní balsám

(Severa's Balsam of Life)

Povšechný silitel.

Cena 75 centů.

Chcete-li důkazů o jeho účinnosti, čtěte následující dopis:

"Chci Vám poděkovati za Severův Životní balsám. Byla jsem stížena žaludeční chorobou, jsouc velmi sesláblou a bez chuti k jídlu. Po užívání jedné lahve Severova Životního balsámu tyto příznaky zmizely. Prosím, abyste to uveřejnili v časopisech, aby i jiní z toho čerpali, kdo podobně trpí."

Pí. Pagačová z Moquah, Wis.

Žádejte Severovy Léky všude v lékárnách. Varujte se však náhrad. Kdyby váš lékárník neměl Severovy léky, aneb je nechtěl pro vás objednati, objednejte si je sami přímo od

W. F. SEVERA CO., Cedar Rapids, Iowa

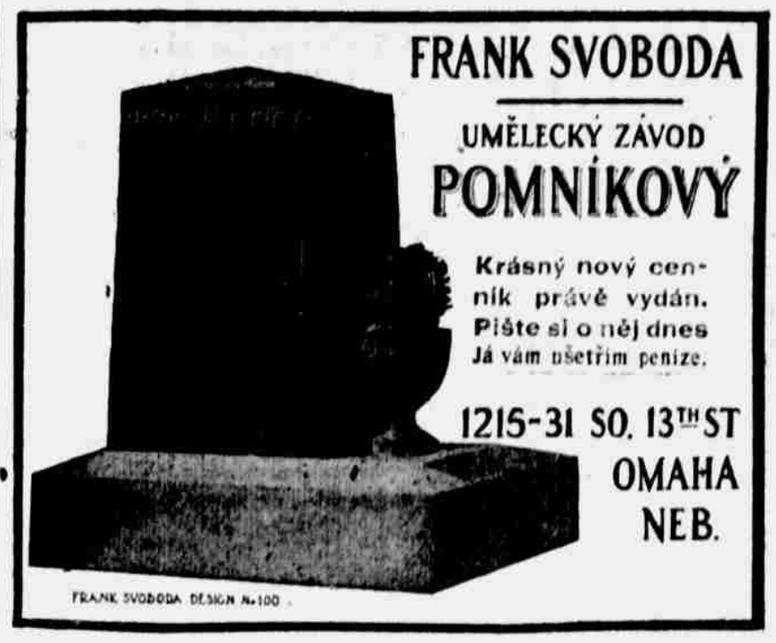

Lee-Gass-Andreesen Hardware Co.

PRODÁVÁ VE VELKÉM

tlačené, vyráběné a lakované plechové náčiní. — Cínovaný plech, železný plech a kovové zboží. — Ostnatý drát, hřebíky, nožířské zboží, bicykly, střelné zbraně, náboje a sportovné zboží všeho druhu.

9th and Harney Streets. OMAHA, NEBRASKA.

Zlatá žíla **Píštěl - Zaplaťte až se vyléčíte**

Mírný ošetřovací spůsob, který vyléčí zlatou žílu, píštěl a jiné neštastné nehody v krátkém čase a bez nebezpečné rozbojnické operace. Žádný chloroform, éter, nebo jiné uspávací prostředek se nepoužívá. Vyléčení zajištěno v každém případě, který je přijat pro ošetřování a žádné peníze se nepřijímají, dokud nemocný není vyléčen. Píšte si pro knihu o Bertalových neposcech se jmeny a dosvědčeními více než 1,000 vynikajících lidí, kteří byli trvale vyléčeni.

Dr. E. R. TARRY, 240 Bee Bldg., OMAHA, NEB.

Nejlepším místem k nakupování stavebního dříví, jest

česká dřevařská ohrada.

Chicago Lumber Co.,

na 14. a Marcy ul., Omaha, Neb. 49tf

Čeští prodavači Vás vždy ochotně a vzorně obslouží.

Bliss & Wellman

kommissionáři dobytkem

Exchange Building, Stock Yards Station, SOUTH SIDE OMAHA, NEBRASKA.

Jsme již v tomto obchodu 20 roků. Naše vlastní zkušenost a znalost ve spojení se silami, které pro nás pracují, — mají též dlouholetou zkušenost. A proto můžete s důvěrou se na nás spolehnouti, nám věřiti. Učinili jsme 6 millionů dollaru obratu obchodního v této době, což dosvědčuje, že zasílatelé mají v nás důvěru a že jsme jim získali ty nejvyšší ceny za jakost dbytka, jež trh poskytoval.

PŘIDRUŽTE SE K NAŠÍ ARMÁDĚ
Muži, kteří svěřili své domovy a milované osoby pod ochranu
WOODMEN OF THE WORLD
DŘEVAŘŮ SVĚTOVÝCH
Jsou nejvlastenečtější občané, spolehliví v každém nahodilém případě. Jste-li vlastenockým, zazvoňte Douglas 1117
Žádný poplatek za vysvětlení.
J. T. YATES, Secretary W. A. FRASER, President.

Nejstarší český lékař v Omaze
DR. E. HOLOVTCHINER
má svoji ordinaci
v čís. 309 Ramge Block, 15. a Harney
naproti Orpheum divadlu
Telefon v ordinaci: - Doug. 1438
Telefon v obydlí: - Doug. 3088
Pacienty přijímá v obydlí, na 16. a Castellar ul., při. 6. hodině večerní.
X Ray zařízení.
Čeští, potřebující lékařské porady, jsou vítáni.

DR. BŘETISLAV DINSTBIER, český zubní lékař, pokoj č. 715 v budově City National Banky, 16. a Harney ul. — Tel. Douglas 4284. Res. 1918 So 14. Str. Tel. Douglas 4605. Úřaduje od 9 hod. dop. do 5 hodin odp. Večer pak dle ujednání. — Advertisement 26-tf.

Dr. B. DIENSTBIER
český zubní lékař
715-716 City National Bank Building
(16. a Harney ulice)
TEL. DOUGLAS 4284